

2,3 miljónir tons av fiski verður etin í EEC-londunum

INNFLUTNINGURIN ER 500.000 TONS, HERAV HELVTIN FRÁ EFTA-LONDUNUM. DANMARK LETUR 150.000 TONS. FRAMGONGD FYRI DJUPFRYSTAN FISK

Tað verður etið meira og meira av fiski í EEC. Meðalnýtslan av frískum fiski pr. íbúga kom í 1967 uppá 12 kg. Stórir munur er millum tey ymsu londini: Fransmenninir eru fremstir við 15,5 kg (umleið 3 kg meira enn í 1959). Í Ítalíu ókstist nýtslan av fiski somuleiðis eitt sindur 10 seinastu árin (frá 9 til 11,5 kg). Í Hollandi og Belgíu/Luxembourg var framgongdin minst (frá 8,8 til 9,9 og frá 11,6 til 12,4 kg). Vesturtýskland er einasta landið við afturgongd, frá 11,4 kg í 1959 til 10 kg.

Fiskiflotarnir í felagsmarknaðarlondunum landaðu í 1967 umleið 1,85 milj. tons av fiski í havnum limalandanna. Tað var bert 60.000 tons meira enn fyri 10 árum síðani. Samlaða nýtslan í teim seks EEC-londunum kom í 1967 uppá 2,3 milj. tons. Eginframleiðslan

mótvegis nýtsluni er sostatt 78 pst., móti 86 pst. í 1959. Úr øðrum londum varð í 1967 innflutt umleið 500.000 tons av fiski og fiskivinnuúrdráttum til eitt virði av ca. 300 milj. dollar. Fyri 10 árum síðani innfluttu EEC-londini bert 300.000 tons. Her er ein vøkstur uppá næstan 70 pst.

Av innflutninginum í 1967 var umleið helmingurin — 250 túsund tons — úr EFTA-londunum. Størsta part av hesum hevði Danmark, haðani tað var innflutt ca. 150.000 tons. Næst eftir Danmark kemur Noreg við 60.000 tons.

Fyri felagsmarknaðin er ein annar veruleiki merkisverdur: Nýtslan av djupfrystum fiski er 10-faldað eftir 10 árum. Tá felagsmarknaðurin varð stovnaður var nýtslan bert 100 gram pr. íbúga, men í dag meira enn 1 kg. Djupfrystar føðivørur eru enn kanska heldur dýrar, men eftir øllum at døma eru húsmodurnar til reiðar at gjalda fyri arbeiðskettan.

RITGERÐ

Íbúðarspurningurin

Íbúðarspurningurin verður bert drigin fram tá býráðsval er í hondum. Hvussu ber hetta til, spyr Tórus Dalsgaard í hesi ritgerð

Tað verður sagt av øllum flokkum, at teir hava áhuga at hjálpa teimum ungu til húsrúmd, hetta er í hvørt fall á lofti tá menn biðja fólk velja seg. Men so er togn eina góða tíð. Hvussu ber hetta til?

Fyrst er tað, at tá býráðslimur eru valdir, koma so nógvir spurningar at taka støðu til í tí vanliga, og tá teir sjálvir hava hús til seg og sini, verða nýggj mál troðka burtur, og um ikki gloymd, so lögð at biðja til ...

Tí samband millum valdan og veljara er tíværri ikki so stórt í valskeiðinum. Veljarin er meir og minni gloymdur hesa tíðina. Men í Havn, har spurningurin um innivist er so átrodskandi, skuldi verið lættari hjá kommununi at útvega húsgrundir enn manga aðrastaðnis. Kommunan eigur ein heilan bóndagarð, og harumframt stendur henni í boði at fáa biliga jørð ivaleysa í tey fyrstu 30—50 árin.

Hetta tykist mótsigandi, tí tær grundir, ið eru undir býarplan, eru so at siga allar á privatum hondum og so dýrar, at tað bert eru valafólk, ið kunnu hugsa um at bjóða uppá.

Ein hevur hug at spyrja: Vil kommunan biðja við at taka biliga jørð undir býarplanin inn til teir privatu spekulantarnir hava fingið sínar grundir so høgt í prisi, at tað bert verða nokur fá, ið kunnu eiga hús og so avgera leiguna samsvarandi hóskaði »profitte»?

Viðari kundi ein illtonkt býráðsmenn fyr at hugsa ser at selt av øllum kommununar fyr góðan pris, mált við privatum grundprisi, ein lættur máti at komið kommununum skuld uppá, men vónandi eru veljararnir so vaknir, at teir siggja óføri fyr framman.

Nú kann tað sigast, at hús eru ikki eyðfingin, um grundin er keypt. Sjálvandi ikki tað. Men var býráðið tilreiðar at

hjálpa við ódýrum grundum, grundum, vóru byggivánirnar beinanvegin betri.

Inflatióin í meira ella minni munir ger, at hann, ið eigur hús, ókir ogn sína uttan arbeiði, meðan hin ið einki eigur fast, bert hevur sitt arbeiði av liva av. Her verður skeivleiki, ið kommunan er næst til at rætta. Tí leggur hon ein húsaskatt á, vaksandi eftir hækkaðum prisum, er tað natúrligt, at hesin skattur átti at farið til lagalig lán til tey, ið stóðu fyr at byggja. Skuldi lóg forða hesum, má hon broytast.

Hetta er bert eitt beskeðið hugskot til býráðsmenn at taka til umhugsan, men tað hevur skund. — Tann dagur kann koma, tá tann yngra ættin ikki spyr ella biður um loyvi, men krevur.

Tórus A. Dalsgaard.

FR. J. F. KJØLBRO,
heilsøla
tlf. 5396-5489-5491

Her brendi hon seg í hel

EIN 30 ÁRA GOMUL FRONSK KVINNA BRENDI SEG NÚ FYRI KORTUM TIL DEYÐIS Í PARIS. TAD HENDI MINNI ENN 200 METRAR FRÁ TI GISTINGARHÚSNUM, HAR VIETNAM-SAMRÁÐINGARNAR HALDA FRAM. FRANCINE LECMTE, SUM KVINNAN ÆT, VAR NÓGV UPPÓST UM VIÐURSKIFTINI Í VIETNAM OG BIAFRA. HON SKRIVADI Í HEILUM LESARABROV TIL FRONSKU BLØÐINI, OG HON HEVÐI EISINI SKRIVAV TIL PÁLI, PÁVA OG U THANT, AÐALSKRIVARA Í ST. BERT NOKUR UPPKOLAÐI KLÆÐI BØÐA HER FRÁ TI SYRGILIGU HIENDING